

SZEGEDI ESZTER

Hazafelé

Bizonyos távolság után
elszáradnak a léptek,
és rózsafüzéreként foglalják
keretbe az otthont.
A belső kontúron
átsejlik a puszpáng.
Anyám szembogara
a levelek között.

Ház

Szelek és penészgombák a sarokban,
homlokzatán ragacsos alkony szívárog át.
Napról napra hordják el belőle emlékeid,
kóbor állatok költöznek helyükre.
Az utca elfordítja róla tekintetét – elkanyarodik.
Lassan lebontja a város gyomra.

Hámlik

A hámréteg földszagú
széle alagúttá pöndörödik,
az irha lemezeihez ragaszkodik.
A kurkászó levegő túlterhelt
szavak töltését veszi át.
Feloldja a felesleges kötéseket.
Lecserélem a bőröm.

Retour á la nature

A hegy derekába oltott házban emberek.
Tartják a hegyet, konzerválódnak a tájban –
ráncaik mélyítik a völgyet.
Munkájuk gyümölcse 1000 méter felett terem,
lekvár készül belőle.

